

Բասիլայել Պատկանյան

Բողոք առ Եվրոպա

Ձեռքերըս կապած, ոտքերըս շրդթա,
Կասն Եվրոպան. «Հե՛ր չելաք ոտքի.
Ձեզ ազատություն, ձեզ օրենք չի կա,
Տարե՛ք, կրրեցե՛ք դուք կյանք ըստրկի»:

Վեց հարյուր տարի մեր երակներեն
Կա՛թ-կա՛թ ծորեցավ մեր վերջին արյուն.
Եվրոպան կասն. «Շուռ գանք հայերեն,
Հայի մեջ չի կա ուժ ու քաջություն»:

Ամբողջ Հայաստան ասեղ չէր մնացել,
«Հայք, կասեն, ինչո՞ւ թուր չի վերուցին».
Մի՞թե՞ վառողի հոգս պետք էր անել,
Թե՞ պետք էր բըրդել չոր հաց քաղցածին:

Եվրո՛ւպ, մոռացա՞ր երբ Չըրադաշտը
Ձեռքը թուր՝ կուզար շիտակ քու ծոցը.

Բայց հայի ահեղ Ավարայր-դաշտը
Շիջուց մոլեռանդ այն կրոնի բոցը:

Եվրո՛ւպ, մոռացա՞ր այն կուռ հարվածը,

Որ պատրաստել էր Իսլամ քու որդոց.
Հայր շուգաց քու արտոսը ու լացը,

Քաղաքաց հրրդեհ, խողխողանք մարդոց:

Երկերյուր տարի արյուն թափելով,
Դեմ տրվեց ահեղ, ուժգին այն գրոհին,
Մինչև որ ձեր կյանքն դարձավ ապահով,
Մինչև որ ուժեն ընկավ թշնամին...

Եվրո՛ւյ, մոռացա՞ր, երբ քու քաջերը
Անապատի մեջ մրնացին քաղցած.
Ի՞նչ պիտ օգնեին նոցա զենքերը,
Թե որ Հայք նոցա չը տային կուշտ հաց:

Ապերա՛խտ Եվրոպ, հիշե՛ հայերուն,

Դու շատ մի՛ խաբվիլ սուրի շաշյունե.
Արյուն վոթելն չէ՛ առաքինություն
Եվ ո՛չ նա ազատ ոգու նըշան է...

Մենք խաղաղություն փրրկչեն սովրեցանք,
Նեղիչին ներել Ավետարանեն,

Մի՞թե մենք այսօր պատուհասեցանք,
Մի՞թե խաբվեցանք մեր բարերարեն:

Ինչերո՞ւս էր պետք առաքինի վարք,
Է՞ր չեղանք Հայքըս սրիկա, մարդասպան,
Անշուշտ կը դասեր մեզի ազգի կարգ

Արյունածարավ գոված Եվրոպան: